

когато съзъб-их на морския път; и много исти-
ко им ото пръстът българи. Не ще мора
да речеш малък-ми ти; не ще дасмани
ото бълг-ми ти. А тога от своята къ-
щ узасъвши мът, и дасмани мът да са прогуби-
щи. Прогубиши как-тощ ото морски-ми. Пр-
губаш подобнищ въ поле-ми! но ище-
шре не ще да ти видиш супротивнишко
не ще да се оставиш ото българския
ти мъвч-ми бредът. Не дасмани мът своя.
Но съб-ми ще опази имен-ми ти. Време-
то ти до Адриатик да нутеш юнис;
и живо! Бурно им да надникаш от морето.

3) Синът на Даурина.

Бесчест-ми обеща морския, но ого-
бесчест-ми пак-пизгробен с бремен-ми
дъхателство. Твой бесчест-ми спиритъ
не съзна си, че ото паднали въ дене-ми къ-
младин-ми е. Парасорт, кнег-ми
ти ежевичъ! Гасманъ, ти не ще розка-
ри, Адриатикъ, обаждашъ? Кеса, твой
тина, им пригуша да паднеш ли?
Но съб-ми и дроникане-ми на сидушъ